

Bart Maddens, *Omfloerst separatisme? Van de vijf resoluties tot de Maddens-strategie*, Kapellen, Pelckmans, 2009, 176 pp., ISBN 9789028956216 | De Maddens-strategie heeft een tijd de actualiteit beheerst. In dit boek volgt de bedenker ervan, steunend op een reeks columns in *De Standaard*, een kroniek die in 1999 begint met de goedkeuring van de vijf resoluties over de staatshervorming in het Vlaams Parlement en die in 2009 eindigt met het Vlaamse regeerakkoord en het communautaire luik daarin. Hij geeft die historiek weer in 27 korte hoofdstukken. Daarbij besteedt hij aandacht aan drie strategieën. Eerst was er de 'Baert-doctrine'. Werden onomkeerbare stappen vooruitgezet in de richting van Vlaamse autonomie? Werden geen onaanvaardbare toegevingen gedaan? Werden geen grenfels ingevoerd die toekomstige nieuwe stappen zouden bemoeilijken? Na de paars-groene en paarse regering (1999-2007) waren de Franstaligen *demandeur de rien* geworden. In 2005 was er dan sprake van de '(Herman) Van Rompuy-strategie', geformuleerd vanuit de oppositie: geen federale regering meer zonder staatshervorming. Na de verkiezingsoverwinning van het kartel CD&V en N-VA werd dit een halfjaar volgehouden. Maddens noemt dit qua afloop een verloren *chicken game*. Op 3 maart 2009 legde hij in een artikel dan de basis van wat men de 'Maddens-strategie' ging noemen. Vlaanderen mocht, vanuit die zwakke onderhandelingspositie en een onredelijk hoge prijs voor een eventueel akkoord, ook niets meer vragen. Het moest creatief de grenzen van de bestaande bevoegdheden verkennen en optimaliseren, het wapen van het belan-

genconflict systematisch hanteren en vooral de begrotingsproblematiek als belangrijkste breekijzer gebruiken. Dat moest de voorwaarden creëren voor een nieuw Egmontpact, zij het ditmaal de sprong van een federaal naar een confederaal model. Daarbij ziet hij twee soevereine deelstaten die lid worden van de Europese Unie, die in een grondwettelijk verdrag vastleggen wat ze nog samen willen doen en hoe de gemeenschappelijke hoofdstad Brussel zal worden bestuurd. Zoals zo vaak is dat laatste onderdeel zwak uitgewerkt. Intussen wijzigden de jongste federale verkiezingen van juni 2010 het politieke schaakbord. Ze maakten de N-VA in Vlaanderen en de PS in Wallonië *incontournable*. Dat luidt een nieuwe communautaire fase in. Maddens geeft blijk van scherpe inzichten, maar laat zich door zijn Vlaams-nationalisme weleens pamflettistisch meeslepen, ook in zijn woordkeuze, terwijl hij weinig aandacht heeft voor de Franstalige machtsdynamiek in al zijn facetten.

[Harry Van Velthoven]
